

מ"ת 24011/03/20 - מדינת ישראל נגד קאיד אבו צבייח

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 24011-03-20 מדינת ישראל נ' אבו צבייח (עציר)
תיק חיצוני: 99317/2020

בפני כבוד השופט עמי קובו
מבקשים
נגד
משיבים
מדינת ישראל
קאיד אבו צבייח (עציר)
ב"כ המבקשת: עו"ד טובי הראל
ב"כ המשיב: עו"ד בנימין בן נתן

החלטה

רקע

1. החלטה בראיות לכאורה, במסגרת בקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים בעניינו.
בד בבד עם בקשת המעצר הוגש נגד המשיב כתב אישום אשר מייחס לו עבירות של **הצתה**, לפי סעיף 448 רישא בחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), **ואיומים** לפי סעיף 192 בחוק.
2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, המשיב והמתלוננת היו במערכת יחסים. ביום 5.2.20 בשעה 23:38, לאחר שהמתלוננת לא ענתה למספר שיחות טלפון של המשיב, שלח המשיב למתלוננת באמצעות הטלפון הנייד שלו, הודעה קולית ובה איים עליה באומרו לה: "יא בת זונה, תראי מניאק, **אני בא אליך הביתה עכשיו** אני יזיין אותך בבית, יא בת שרמוטה **את האוטו שלך אני אזיין** יא בת זונה, תביאי את כל המשטרה שלך, יא זונה, יא בת זונה".
בהמשך אותו לילה, ביום 6.3.20 בשעה 02:15, הגיע המשיב לביתה של המתלוננת בלוד. באותה עת שהו בבית המתלוננת ובתה בת ה-16, ורכבה של המתלוננת חנה בחניית הבית הסמוכה כשהוא מכוסה כיסוי בצבע כסף. **המשיב קרא בשמה של המתלוננת ודפק בחלונה ומשלא ענתה, ניגש המשיב לרכב המתלוננת, והצית את כיסוי הרכב. כתוצאה ממעשיו של המשיב אחזה אש בכיסוי הרכב, ונגרם נזק גם לרכב עצמו.**
3. ב"כ המשיב חלק על קיומן של ראיות לכאורה.
טיעוני הצדדים
4. לטענת ב"כ המשיב, עו"ד בנימין בן-נתן, לא קיימות ראיות לכאורה מספקות להוכחת האשמה. תיק החקירה מורכב ממספר ראיות נסיבתיות, אשר אין בהן כדי להביא למסקנה היחידה והמתבקשת שהמשיב הוא שהצית את רכב המתלוננת, אף לא לכאורה.

בכל הנוגע לגרסת המשיב, הרי שהמשיב טען כל העת שלא שרף את רכבה של המתלוננת, וכי הוא ניסה לכבות את הרכב. בחקירתו הראשונה של המשיב, מיום 6.3.20, הוא טען שלא עשה דבר, ושלל שאיים עליה. כשהשמיעו לו את ההקלטה, טען שאינה שלו. גם בחקירתו השנייה המשיב חזר ואמר שהוא לא שרף את הרכב. הוא תאר כי הם הלכו לבלות באותו יום, היא החזירה אותו לביתו, הוא הלך לישון ואז היא התקשרה עלו ואמרה לו לבוא אליה, עניין שהמתלוננת אינה מכחישה, אלא טוענת שאינה זוכרת. המשיב מספר שכשהוא הגיע אליה ראה שהרכב שלה נשרף, ואז הוא דפק למתלוננת בחלון ואמר לה שהאוטו שלה נשרף והזיז את הכיסוי של הרכב. המתלוננת מאשרת שהוא דפק לה בחלון וכי היא שמעה צעקות שהאוטו נשרף. הנאשם טען כל הזמן שאנשים פוגעים ברכבה של המתלוננת ויש הרבה ששונאים אותה. המתלוננת מאשרת כי גרמו לה נזק בעבר לאוטו שלה. בכל הנוגע לאמירה שמיוחסת למשיב, לפיה לא התכוון להצית את הרכב, מדובר ב"תשאול נעלם" שלא תועד כנדרש, ובתי המשפט לא אחת פסלו אמרות כאלה. בנוגע לריח בידים, השוטרים ואפי חטיב וסופר רון מציינים שהריחו ריח שרוף מידי של המשיב, אך הדבר מתיישב עם גרסתו שניסה לכבות את האש. המתלוננת עצמה מסרה שלא ראתה שהמשיב הוא זה שהצית את רכבה, ואינה מפחדת מפניו. הן מגרסת המתלוננת והן מדברי המשיב, יחסיהם היו טובים, ולא הייתה שום מתיחות ביניהם. הם בילו יחד באותו ערב, ולא היה שום דבר חריג. היא מאשרת את גרסת המשיב ששוחחו בערב לפני השריפה, והיא שלחה לו הודעה "איפה הוא". היא מאשרת את דברי המשיב שדפק לה על החלון. היא מאשרת את גרסתו שבעבר אחרים גרמו נזקים לרכבה. בנוגע לאמירה הספונטנית של בתה של המתלוננת שממנה עולה שהיא זיהתה את המשיב כמי שהצית את הרכב, הרי שהבת נחקרה במשטרה באותו לילה ושללה את הדברים. לא ניתן לקבוע בשלב המעצר, לאיזו גרסה יש להאמין. המשיב אמנם נתפס עם מצית, אך אין שום דוח שקובע שהרכב הוצת באמצעות מצית. הנזק מסתכם בנזק לכיסוי הרכב, כשהמתלוננת אומרת שהנזק הוא של 200 ₪ בלבד. לא נמצאו ראיות פורנזיות שקושרות את המשיב למעשים. מדובר בראיות נסיבתיות אשר המסקנה המפלילה אינה המסקנה האפשרית היחידה.

5. לטענת ב"כ המבקשת, עו"ד טובי הראל, ישנן ראיות ישירות ברורות, ולא רק נסיבתיות, לכך שהמשיב ביצע את המעשים. גרסת המשיב מופרכת על פניה. המשיב שלל בחקירתו שאיים על המתלוננת, וזוהי גרסה שקרית, שכן מפריקת מכשיר הטלפון של המשיב עולה שבאותו ערב נשלחה ממכשירו של המשיב הודעת ווטסאפ קולית לטלפון של המתלוננת, בקובץ אשר בו שומעים קול של גבר אומר את המפורט בכתב האישום. גרסת המשיב שההודעה שאינה ממנו מופרכת על פניה. גם הטיעון שהמשיב ניסה לעזור לכבות את האש, מופרכת בגרסאות השוטרים. טענת ההגנה שהמשיב הגיע כדי לנסות לעזור למתלוננת עומדת בסתירה לכך שבחר לשמור על זכות השתיקה פעמים רבות, ולא השיב בחקירתו כיצד הגיע לבית המתלוננת בהליכה מרחק של 4.5 ק"מ עם רגל שבורה (לטענתו). המשיב טען כי הגיע לבקשת המתלוננת, כאשר כלל לא היו שיחות טלפון או שיחות ווטסאפ שיתמכו בכך. חרף העובדה שלטענתו בא לעזרתה, לא התקשר לכיבוי אש או לכוחות הצלה. השוטרים הריחו ריח של דלק ממנו, ולא רק ריח של שריפה/עשן. בנוגע לטענת "התשאול הנעלם", מלבד המזכר המשלים של השוטר חי פלח, הרי שבזמן אמת, תיעד החוקר ואפי חטיב שבפרוזדור התחנה אמר המשיב כי לא התכוון לשרוף את הרכב. בנוגע לגרסת המתלוננת, הרי ניכר שאינה רוצה לסבך של המשיב. בתה של המתלוננת, כפי שהיא מתועדת בסרטון הגעתו של השוטר לבית, תיארה שראתה את המשיב מצית והדגימה כיצד הצית. גרסה זו תאמה לדברי המשיב שאישר שהבת "הייתה בחלון" וראתה הכל. הבת אמנם חזרה בה, אך הדבר מובן נוכח עמדת המתלוננת שביקשה שלא לסבך את המשיב.

דין ומסקנות

6. לאחר שבחנתי את טיעוני הצדדים **שוכנעתי כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה**, כמפורט להלן.

איום בהודעה קולית לשרוף את הרכב

7. הקלטת שיחת הטלפון המאיימת וצילום מסך המתעד שהשיחה התקבלה ממספר הטלפון של המשיב וזיהוי קולו של המשיב על-ידי המתלוננת.

קיימות ראיות לכאורה שהקלטת שיחת הטלפון שתוכנה מפורט לעיל יצאה ממכשיר הטלפון הנייד של המשיב, והגיעה למכשיר הטלפון של המתלוננת. ההודעה נמצאה בשני מכשירי הטלפון - של המשיב ושל המתלוננת, ועל פי מחקר התקשורת היא נשלחה מהמשיב למתלוננת. המתלוננת בהודעתה מאשרת שהמשיב הוא ששלח לה את ההודעה הקולית (הודעת המתלוננת מיום 6.3.20, ש' 8-9), וכי היא מזהה את קולו (מזכר של קרן טקו מיום 9.3.20). לכן, גרסת המשיב אשר שולל שהוא זה ששלח את ההודעה הקולית מופרכת על פניה.

הקלטת האיום לפגוע ברכבה של המתלוננת ובמתלוננת עצמה, מהווה כמובן ראיה לכאורה לעבירה האיומים, אך יש בה כדי להוות אף ראיה נסיבתית משמעותית לעבירת ההצתה, ביחד עם הימצאותו של המשיב בזירת ההצתה כשעתיים וחצי לאחר שליחת הודעת האיומים הקולית.

גרסת המתלוננת ובתה

8. אמרות ספונטניות של המתלוננת ובתה לשוטרים שהגיעו לזירה זמן קצר מאוד לאחר הצתת הרכב, וכן אמרות המתלוננת למוקד 100 עת הזעיקה את כוחות המשטרה למקום.

הבת מסרה אמרה ספונטנית אשר תועדה במצלמת הגוף של השוטר (תמליל במסמך מח). כאשר השוטר שאל את המתלוננת, בנוכחות הבת, האם היא ראתה את המשיב שורף את האוטו, השיבה הבת שהיא ראתה אותו. לדבריה ראתה את החשוד תופס מצית ושוורף (והדגימה עם היד). לדבריה, המשיב ואמה נפרדו, ומרגע שנפרדו איים לשרוף לה את האוטו. השוטר ביקש את הטלפון, לאחר שהבין שהאיומים היו בווטסאפ, והמתלוננת אמרה שהיא לא רוצה לסבך את המשיב. המתלוננת מסרה את שמו המלא של המשיב. מדובר בראיה לכאורה שהיא ישירה ולא נסיבתית.

כך גם לפי דוח פעולה של השוטר גרשון מיכאלשוילי, אשר שוחח עם המתלוננת בביתה במהלך האירוע, הוא שאל את המתלוננת מה קרה, והיא סיפרה לו שהייתה בת זוגו של המשיב, והם נפרדו, והוא לא מפסיק לשלוח לה הודעות איומים, ובאותו יום הוא התקשר ואמר לה שייפגע בה ושישרוף לה את הרכב, וכעבור כמה זמן הוא הגיע לביתה והתחיל לצעוק ולקלל אותה מחצר הבית שלה צמוד לרכב שלה, ואז הרכב עלה באש. השוטר שאל את המתלוננת האם היא ראתה אותו מדליק את הרכב, והיא השיב שרק הוא היה שם, ואז הבת מסרה שהיא ראתה את המשיב שורף את הרכב מהחלון, והמתלוננת מסרה שהיא לא רוצה לסבך אותו (מסמך יב').

גרסת הבת האמורה לעיל עולה בקנה אחד עם העובדה שבכיסו נתפס מצית בצבע ירוק (דוח פעולה של חי פלח, מסמך יד). עם זאת, לא ניתן לקבוע שההצתה בוצעה באמצעות מצית, ולא באמצעות גפרורים, שאף הם נתפסו במקום, כשהקצה שלהם שרוף (מסמך לג). גרסת הבת אף עולה בקנה אחד עם גרסת המשיב שמאשר כי "הבת שלה הייתה בחלון, ראתה הכל" (הודעה מיום 9.3.20 ש' 59).

אמנם, הבת חזרה בה מהדברים שאמרה בזמן אמת, ואף טענה שלא אמרה דבר לשוטר (למרות שדבריה הוקלטו וצולמו), אך הדבר מובן לנוכח עמדתה של אמה אשר אמרה לשוטר שאינה מעוניינת "לסבך אותו". ניכר כי בהודעתה הקצרה בתחנת המשטרה היא אינה מעוניינת לסבך את המשיב, ולמסור פרטים.

המתלוננת עצמה אמנם לא זיהתה בשום שלב את המשיב כמי שהצית את רכבה. גם בשיחת הטלפון למוקד 100 של המשטרה, היא מדווחת על אדם שהצית לה את האוטו, ונותר במקום כשהוא מחכה בחוץ, אך לא ציינה שהיא מזהה אותו (מסמך מט). עם זאת, תפיסתו של המשיב במקום בסמוך לאחר מכן, מתיישבת עם הדברים.

גרסת המתלוננת עצמה בחקירה, אף היא אינה מפלילה את המשיב, אלא מציינת שראתה את המשיב בזמן שהרכב נשרף "מרחוק לשנייה" לאחר שדפק לה בחלון הבית. היא אישרה שהוא שלח לה את ההודעה המאיימת, ומכחישה סכסוך עמו.

ראשית הודיה של המשיב

9. **אמרת המשיב לשוטרים בתחנה, שבה מסר כי לא התכוון להצית את רכבה של המתלוננת.**

ממזכר של החוקר ואפי חטיב מיום 6.3.20 (מסמך כא) עולה כי בעת הבאת החשוד לתחנה, בהיותם בפרוזדור, המשיב אמר שלא התכוון לשרוף את הרכב.

אכן, המזכר שרשם החוקר רס"ר חי פלח שאף ממנו עולה כי המשיב אמר את הדברים, נערך בדיעבד רק ביום 9.3.20, אך מזכר זה חוזר על הדברים שרשם ואפי חטיב. כבר בחקירה הראשונה המשיב נשאל על אמרה זאת, אך לא השיב ישירות לשאלה בנוגע לאמרה, אלא הסתפק בטענה שלא עשה שום דבר (ש' 42). בכל הנוגע למשקלם הראייתי של מזכרי השוטרים, בהתחשב בכך שאין תיעוד חזותי או קולי של אמרה כזו, הרי שהדבר יוכרע בהליך העיקרי. בשלב זה, יש לראות במזכרים משום ראשית הודיה של המשיב, וזאת בהעדר הסבר של המשיב לתוכן הדברים.

ריח שריפה ודלק מהמשיב

10. **דוחות שוטרים שהגיעו למקום ובין היתר מתעדים את תפיסת המשיב בזירה, וכן ריח של שריפה ודלק שנודף מידיו.** השוטר רונן סופר, שהיה השוטר אשר תפס את המשיב, זיהה ריח שרוף. לפי מזכר (מסמך מח) שמתעד את הסרטונים של מצלמת הגוף של השוטרים, עולה כי שוטר מציג למצלמה מצית ירוקה שנתפסה אצל משיב, ומציין כי יש למשיב "ריח מאוד חזק מהידיים של דלק", ומוסיף כי "כשבאנו הוא זרק פקק". ריח של דלק על הידיים אינו מתיישב עם טענת המשיב שניסה לעזור למתלוננת. כמו כן, ריח של עשן או שריפה אינו מתיישב עם גרסאות השוטרים שאינן מאשרות שהמשיב ניסה לעזור לכבות את האש.

גרסאות המשיב :

11. **גרסת המשיב בהודעה הראשונה (מיום 6.3.20, שעה 07:00) שבה שלל כי הגיע לביתה של המתלוננת ודפק בחלון ביתה, הכחיש כל קשר עמה ובד בבד כינה אותה "שרמוטה" והכחיש את האיומים וההצתה המיוחסים לו.** המשיב שמר על שתיקה סלקטיבית בנוגע לשאלות מסוימות. כך המשיב שמר על זכות השתיקה, כאשר נשאל מה עשה בעיר לוד בשעות מאוחרות של הלילה (ש' 11), המשיב טען שאינו יודע היכן השוטרים עצרו אותו (ש' 13), הכחיש כליל שיש לו קשר עם המתלוננת (ש' 21), והכחיש שאיים עליה (ש' 24). במהלך החקירה המשיב התפרע בחדר החקירות. בהמשך שב ושמר על שתיקה (ש' 30, 37). הכחיש שהוא זה שנשמע בהקלטה, הכחיש שדפק על חלון ביתה של המתלוננת, והיה בצמוד לרכב שלה (ש' 35).

גרסה זו של המשיב אשר מרחיק את עצמו כליל מהאירוע, ואשר יש בה שקרים ברורים - למשל ההכחשה הגורפת של קשר עם המתלוננת או הטענה שאינו יודע היכן נעצר, מחזקת את הראיות לכאורה, ואינה מתיישבת עם הסבר אחר לראיות לכאורה.

12. **בהודעתו השנייה (מיום 9.3.20 שעה 10:14), שינה המשיב את גרסתו, טען כי הגיע לבית המתלוננת לבקשתה, משהגיע למקום ראה שרכבה נשרף, ואף עזר לשוטרים לכבות את הדליקה. גרסת המשיב נסתרת על ידי השוטרים שהיו בזירה.**

המשיב בגרסתו השנייה טען שהוא בילה עם המתלוננת עד השעה 20:00, והיא לקחה אותו לביתו ברמלה ברכב שלה, והלך לישון. לאחר מכן, היא התקשרה ואמרה לו לבוא. המשיב טען שהוא הגיע אליה ברגל מגן חק"ל ברמלה ועד לשכונת הרכבת בלוד. אינו זוכר כמה זמן הלך ברגל, אינו זוכר באיזו שעה יצא מהבית. לטענתו בא אליה, ראה שהאוטו שלה נשרף, דפק לה בחלון, אמר לה על האוטו, והזיז את הכיסוי של האוטו. לא התקשר למכבי האש, למרות שהיה לו טלפון. לדבריו, בתה של המתלוננת הייתה בחלון וראתה את הכל, והתקשרה, ואז המשטרה הגיעה ועצרה אותו. לדבריו, הוא והשוטרים הזיזו את הכיסוי, והוא הגיע בדיוק דקה לפני השוטרים. לדבריו, המתלוננת התקשרה לטלפון הנייד שלו, אשר נתפס עליו. הושמעה לו ההקלטה של השיחה המאיימת, והכחיש שזהו הקול שלו.

טענת המשיב שהמתלוננת התקשרה אליו ואמרה לו לבוא, אינה נתמכת במחקר תקשורת, ואין אינדיקציה לשיחת טלפון כזו, וזאת על אף שהמתלוננת לא הכחישה מפורשות את הדברים, אלא טענה שאינה זוכרת (מזכר של קרן טקו, מסומן נו'). קיימת אמנם שיחה מהמתלוננת למשיב בשעה 22:41:29 (שיחה של 15 שניות), אך מדובר בשיחה שהתקיימה קרוב לשעה לפני ההודעה המאיימת ששלח לכאורה המשיב למתלוננת בשעה 23:38.

העובדה שהמשיב ראה את בתה של המתלוננת בחלון, מחזקת את המסקנה שהבת אכן ראתה את האירוע, כפי שמסרה בגרסתה הראשונה. אין גם מחלוקת על כך שבשלב כלשהו המשיב דפק על החלון, ואף המתלוננת מאשרת זאת.

הטענה שהוא והשוטרים הזיזו ביחד את הכיסוי (ש' 66-70) ושסייע לשוטרים בכיבוי הרכב, עומדת הסתירה לגרסת השוטרים שהגיעו למקום (דוח פעולה של רון סופר מיום 6.3.20).

גרסתו של המשיב לפיה הגיע ברגל מביתו לבית המתלוננת (מרחק של כ- 4.5 ק"מ לטענת המבקשת), אינה מתיישבת עם לטענתו שלו לפיה רגלו שבורה, והמשיב לא מסר הסבר לכך.

גרסתו השנייה של המשיב, כמו גם הגרסה הראשונה, אינה מתיישבת עם יתר הראיות לכאורה בתיק.

הנזק לרכב

13. הנזק לרכב כתוצאה מהשריפה מתועד בתמונות בדוח מסכם חקירת מז"פ (מסמך לג). גם דוחות הפעולה של השוטרים חי פלח ורון סופר (מסמכים יג', יד') מציינת שהרכב נפגע בצד החיצוני-ימני שלו וכן כיסוי הרכב נשרף. עם זאת, לגרסת המתלוננת רק כיסוי הרכב נשרף, ועלות הכיסוי כ- 200 ₪.

סוף דבר

14. בסיכומי של דבר קיימות ראיות לכאורה אשר יש בהן פוטנציאל להביא להרשעתו של המשיב בעבירות המיוחסות לו. קיימות ראיות לכאורה לכך שהמשיב שלח למתלוננת הודעת ווטסאפ קולית, ובה איים שיפגע ברכב שלה. כעבור שעות אחדות אכן הרכב הוצת, כאשר המשיב נמצא במקום, וריח של דלק ושריפה מידיו. בתה של המתלוננת מסרה שראתה מחלון הבית את המשיב מצית את הרכב. שוטרים מסרו שהמשיב מסר להם "שלא התכוון להצית את הרכב". גרסתו הראשונה של המשיב כוללת שקרים ברורים, ואף גרסתו השנייה אינה מתיישבת עם יתר הראיות.

אכן, המתלוננת מאשרת שהיו מקרים בעבר ששרטו לה את הרכב, אך אין בכך כדי לשנות מהמסקנה בדבר הראיות לכאורה.

15. **אשר על-כן, אני קובע כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת האשמה.**

ניתנה היום, כ"ז ניסן תש"פ, 21 אפריל 2020, בהעדר
הצדדים.